

РЕШЕНИЕ

№ 4910

гр. София, 21.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8257** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на В. В. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Гранична полиция“, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 300 лв., представляващо направени разноски във връзка с обжалване на НП № 171 / 13. 10. 2014 г. издадено от зам. директора на ГДГП, законната лихва от предявяване на исковата молба – 17. 07. 2019 г. до окончателното изплащане на главницата, както и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – Главна дирекция „Гранична полиция“, чрез процесуалния си представител оспорва иска. Поддържа доводите изложени в писмен отговор от 02. 09. 2019 г., прави възражения за недопустимост, евентуално неоснователност на иска. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление № 171 / 13. 10. 2014 г. издадено от зам. директора на ГДПП, на „В. В. С., е наложена глоба в размер на 10 000 лв., на основание разпоредби от Закона за чужденците в Република България.

С решение от 18. 09. 2015 г., постановено по НАХД № 21181/2014 г. по описа на СРС, е отменено изцяло издаденото наказателно постановление. Решението на СРС не е обжалвано и е влязло в сила на 16. 04. 2016 г. видно от отбелязването (стр.11) върху него.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на горепосоченото НП.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исквата молба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения: Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразно Наказателно постановление, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Главна дирекция „Гранична полиция“, е юридическо лице, на основание чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмения отговор на ответника, че ответник по иска следвало да е Дирекция „Миграция“, която също е юридическо лице.

На основание § 81, ал. 1 от ПЗР на ЗМВР (обн. ДВ бр. 14 от 18. 02. 2015 г.), Дирекция „Миграция“ е правопреемник на активите, пасивите, архива, правата и задълженията на Главна дирекция "Гранична полиция", свързани с осъществяването до влизането в сила на този закон на дейности по регулиране на миграционните процеси и административен контрол върху пребиваването в Република България.

Съгласно § 9, ал. 1 от ПЗР на ЗМВР, създадената с този закон Главна дирекция „Гранична полиция“ е правопреемник на активите, пасивите, правата и задълженията на Главна дирекция „Гранична полиция“ и на дирекция „Миграция“, създадени с отменения Закон за Министерството на вътрешните работи.

Видно е, че изрично закона сочи, че Дирекция „Миграция“ е правопреемник само на дейностите свързани с регулиране на миграционните процеси и административен

контрол върху пребиваването в Република България. Доколкото наказателното постановление е издадено от заместник директора на ГДГП, именно това юридическо лице следва да бъде ответник по иска, съобразно чл. 205, ал. 1 от АПК.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

От страна на съда служебно е изискано за послужване НАХД № 21181 / 2014 г. на СРС-122 състав, по което се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП.

Видно от делото на СРС (стр. 35 от същото), по него е налице договор за правна защита и съдействие от 11. 03. 2015 г. като договореното адвокатско възнаграждение, за което е отбелязано, че е заплатено в брой, е в размер на 300 лв. По делото, жалбоподателят се е представлявал от редовно упълномощен адвокат, като направените разноски за адвокат са именно във връзка с обжалване на издаденото НП, което впоследствие е прието за незаконосъобразно от страна на съда. Заплатеното адвокатско възнаграждение за тази инстанция е именно 300 лв., който размер и се претендира с предявената искова молба.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административно наказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателноправни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт - процесното наказателно постановление, отменено по съответния ред с влязло в сила решение, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването на наказателното постановление. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразното наказателно постановление от административния орган. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт- наказателното постановление. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на наказателното постановление, с което е наложено имуществена санкция. Обстоятелството, че адвокатската защита по делата за обжалване на наказателни постановления не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издаденото наказателно

постановление. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност.

Предвид изложеното, съдът намира иска за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

При този изход на спора, ответника следва да заплати и направените разноски в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено и които съобразно представения (стр. 42) списък от разноските са в размер на 10 лв. държавна такса и 300 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения (стр. 7) договор за правна защита и съдействие, в който се сочи плащане в брой.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ – [населено място], [улица], да заплати на В. В. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 300 (триста) лв., представляващи обезщетение за направени разноски във връзка с обжалване на НП № 171 / 13. 10. 2014 г. издадено от зам. директора на ГДГП по НАХД № 21181/2014 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва върху тази сума от предявяването на исковата молба – 17. 07. 2019 г., до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ – [населено място], [улица], да заплати на В. В. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 (триста и десет) лв., представляващи направените разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: